

La fulla que tremola
Primera edició: dins el volum El gos geomètric, Barcelona,
Ed. Laia, 1979.

Suite de la finestra

I

L'ocell

Ets sempre vertical, talment la llum dels astres,
i et fan, també, destí el lent pas de les hores,
la faç dels meteors que fugissers canvien
i la fulla que frega el teu vidre fet guaita
de les estacions del cel i de la terra.

No et travessa l'ocell de fatigades ales,
deturat per la teva compacta transparència:
al fill del vol i l'aire, del cant que no s'esgota
ni en la ràfega lliure ni en la terra que espera,
li has fet impossible, finestra, l'altra banda,
l'interior salvat del soplug de la cambra
on jo sóc testimoni del meu somni que és vida,
de l'esperit que s'arma i l'ànima que es vessa.

Per sempre serà meu el sobtat ocell tràgic-
l'esbatec espasmòdic de les ales obertes
que truca, truca als vidres, demanant emparança
amb l'agonia al bec, amb la mort que és sorpresa.
davant el brusc refús que el vincla a morir a fora -
perquè la criatura alada ha trobat àmbit
per al seu pes mortal dins el meu cor atònit,
on s'entorcilla el ritme d'un nou dolor i misteri...

Oh callada finestra, per què des de tu em miren,
tranquils i interrogants, aquests ulls de campànula?

II

Escric a no sé qui...

Escric a no sé qui des d'una antiga aurora
que ha oblidat els seus àngels a frec de tramuntana,
des d'una mà que amoixa els marcits cards d'agost
com si fossin les galtes d'oli de la tardor.
Escric a no sé qui que, molt a prop, m'ignora
i, molt lluny, no té esment de la meva fretura
i no sap que segueixo els passos de l'Alada
que, enllà de la finestra, fressegen entre els pèsols
on s'ha ajagut la pluja que voldria ser font.
Escric a no sé qui des de l'anhel de l'aire,
des d'un racó del cor on rodolen magranes,
on la lluna estival porta trenes de salze
i el lladruncar d'un gos nafra la dolça nit.
Escric a no sé qui des de la son de ferro
que voldria, un matí, desvetllar-se esquellinc,
des del gebrat branquill de fonoll que sosté,
brillant, tota la grisa tristesa de l'hivern.
Escric a no sé qui des de la sang que canta
com el meu déu solar quan el doblega l'ombra,
des del país secret on meno a pasturar
els meus ramats d'imatges, cap als herbeis i l'aigua
i el solitari cant de l'ocell que no troba,
en un cel habitable, la trèmula resposta.
Escric a no sé qui des del cor de la brisa,
des de les beceroles del vent sobre la pedra
i les dotze paraules dels dogmes de mon ànima:
amor, home, sol, terra, esperit, foc, naixença,
arbre, estrella, futur, esperança i nostàlgia,
oh Tu, de faç oculta, amagada puixança,
certesa d'impossible, consol de la tendresa
en el somni que vetlla en el profund reialme
de les noces de l'ésser i la joia serena,
tu, símbol de la vida que en l'espera es transforma:
mareselva, camí, cabellera nocturna
que flota, esparpallada, damunt l'aigua...

III

M'ha despertat la lluna...

M'ha despertat la lluna vermella sobre el rostre,
poc abans que cantés el primer gall de l'alba.
I se n'ha anat, la lluna, deixant-me solitari
en la foscor del llit, fiblat pels meus enigmes
i amb l'oïda sensible als ossos sense eco.
La nit ja va perdent la cabellera molla
d'estrelles de records que oscil·la en la meva ànima.
Damunt el cor, quin pes d'immòbils caravanes!
El temps omple el No-res amb els lladrucs dels gossos
dels poders de la nit on s'esbadella l'ésser.
L'antiga angoixa pensa: «No hi ha consol dels bous...»

IV

Les coses

Tant arribar i anar-se'n, tant desfullar els penells
de les hores invictes i les hores inermes
en què sentim el bleix de les coses que ens volten
amb llur pes de constància i símbol d'existència,
sense l'escissió dels batecs de la vida.

Coses que miro i toco i recordo i estimo:
la cadira, les bigues, el gran mirall, l'armari,
el meu bastó d'Alpens, la terrissa prenyada,
les meves espadenyas, el pa, el vi, la cullera,
la nit agonitzant, Shakespeare sobre la taula...

Ara obro la finestra, i dic en la meva ànima:
aurora, aurora meva, ets el dolç nom del món!

Can Serra.
Ullastret, VIII-1978

Font: [Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes \(5-6-2024\)](#)